

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/78/2022
Identifikačné číslo spisu:	3817211370
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:3817211370.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C.. D. N., bývajúcej v T., L. XXX/XX, zastúpenej RIEDL advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Prešove, Slovenská 46, proti žalovanej Tatra-Leasing, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Hodžovo námestie 3, IČO: 31 326 552 (právny nástupca pôvodnej žalovanej IMPULS-LEASING Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mostová 2, Bratislava, IČO: 36 745 804), zastúpenej URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 17, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.238,69 eur a zaplatenie finančného zadost'učinenia vo výške 300,- eur, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 10Csp/122/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/3/2021 z 29. júla 2021, takto

rozhodol:

V dovolacom konaní p o k r a č u j e s právnym nástupcom pôvodnej žalovanej IMPULS-LEASING Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mostová 2, Bratislava, IČO: 36 745 804, ktorým je Tatra-Leasing, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Hodžovo námestie 3, IČO: 31 326 552.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“ resp. „okresný súd“) rozsudkom z 21. mája 2010 č.k. 10Csp/122/2017-310 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý jej bol poskytnutý na základe leasingovej zmluvy z 29. novembra 2011 uzatvorenej so pôvodnou žalovanou „IMPULS-LEASING Slovakia, s.r.o.“, vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.238,69 eur a finančného zadost'učinenia vo výške 300,- eur (výrok I.); pôvodne žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok II.). V danom prípade bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru žalobkyňa videla v tom, že v leasingovej zmluve bola nesprávne uvedená RPMN najmä z dôvodu, že medzi náklady spotrebiteľa nebolo zahrnuté havarijné poistenie, ktoré bola povinná uzavrieť a bez ktorého by sa leasingová zmluva neuzavrela.

Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.238,69 eur žalobkyňa odvodzovala od rozdielu sumy 12.388,69 eur celkovo zaplatenej žalovanej a kúpnej ceny vozidla vo výške 11.150,- eur. Zaplatená suma bola tvorená súčtom úhrady vo výške 3.591,70 eur, ktorú zaplatila dňa 5. októbra 2011 predajcovi motorového vozidla (akontácia 3.345,- eur, spracovateľský poplatok 111,50 eur a prvá splátka 135,20 eur), poplatkovo vo výške 144,19 eur a zaplatených úverových splátok v sume 8.652,80 eur. Opodstatnenosť nároku na zaplatenie 300,- eur titulom primeraného finančného zadost'učinenia ponechala žalobkyňa na súde. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštalencie podrobil leasingovú zmluvu prieskumu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, či obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. Po konštatovaní riadne uvedeného údajá o konečnej splatnosti úveru sa následne zameral na správnosť výpočtu RPMN z hľadiska či náklady havarijného poistenia predstavujú náklady, ktoré sa pri výpočte RPMN zohľadňujú. V tomto smere zaujal právny názor, že zahrnutie poistenia do RPMN nebolo možné, nakoľko poisťnú zmluvu uzatvárala priamo žalobkyňa s príslušnou poisťovňou a v prospech pôvodne žalovanej bola zriadená len vinkulácia prípadného poistného plnenia. Súd mal za to, že pôvodná žalovaná nemohla mať vedomosť o tom, za akých podmienok si žalobkyňa dohodla poistenie, v čase uzavretia leasingovej zmluvy nepoznala výšku poistného a preto ho z objektívnych dôvodov nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN. Súčasne súd prvej inštalencie poukázal na to, že pôvodná žalovaná nevystupovala ako sprostredkovateľ havarijného poistenia tak, ako to bolo v prípadoch uvedených v rozhodnutiach Slovenskej obchodnej inšpekcie zo 17. januára 2012, na ktoré sa odvolávala žalobkyňa. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom sp. zn. 6CoCsp/3/2021 z 29. júla 2021 napadnutý rozsudok súdu prvej inštalencie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Nestotožnil sa s námietkou žalobkyne o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku a ani s námietkou, že súd prvej inštalencie neoboznámil strany sporu o sporných a nesporných skutočnostiach, poukazujúc na bod 32. odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Za nedôvodnú považoval i námietku žalobkyne, že okresný súd nevykonával navrhnuté dokazovanie listinami, predložených žalobkyňou, odkazujúc na bod 30. odôvodnenia rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštalencie riadne argumentačne vysporiadal so žalobkyňou predloženým rozhodnutím SOI zo 17. januára 2012, v prípade ktorého nebola situácia totožná s prejednávanou vecou. Odvolací súd sa stotožnil aj s právnym a skutkovým záverom okresného súdu, že úverová zmluva obsahuje konečnú splatnosť úveru, dostatočne vyjadrenú počtom mesačných splátok. Rovnako za správny považoval i záver o nezahrnutí poistenia (havarijného a povinného) do výpočtu RPMN. K žalobkyňou namietanej absencii exaktného výpočtu RPMN odvolací súd uviedol, že súd prvej inštalencie nepochybil, keď nezisťoval úplnú matematickú presnosť údajov RPMN, ale zameral sa na rozhodujúcu spornú otázku či malo byť pri výpočte RPMN zohľadnené poistenie vozidla, ktoré bolo predmetom leasingu. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým záverom, že pôvodná žalovaná poisťnú zmluvu nesprostredkovala (dojednala si ju výlučne sama žalobkyňa), preto nemala žiaden dosah na podmienky poistenia a jeho cenu. Nešlo teda o obdobný prípad ako boli posudzované SOI, v ktorých pôsobil poskytovateľ leasingu ako sprostredkovateľ poistenia. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštalencie tiež správne poukázal na vyjadrenie MF SR z 25. júna 2010, podľa ktorého povinnosť uzatvoriť zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vyplýva priamo zo zákona a nemusí sa chápať ako podmienka poskytnutia úveru, preto sa tieto náklady nezahŕňajú do celkových nákladov, a teda i do výpočtu RPMN. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobkyne, týkajúcou sa uhradenia časti kúpnej ceny vozidla vo výške 3.591,67 eur žalovanej odvolací súd konštatoval, že zaplatenie tejto sumy nepredstavuje bezdôvodné obohatenie ani za situácie, že uvedenú časť kúpnej ceny uhradila žalobkyňa za žalovanú. Jedná sa o typický obsah leasingovej zmluvy, keď je predmet leasingu nadobúdaný do vlastníctva leasingového prenájomcu a leasingový nájomca ho má právo užívať (a po uplynutí dojednanej doby odkúpiť) s tým, že pri nadobúdaní zaplatí časť kúpnej ceny (akontáciu) leasingový nájomca a zvyšok kúpnej ceny zaplatí leasingový prenájomca. S tým, že leasingový nájomca tento zvyšok kúpnej ceny splatí ako poskytnutý úver. Ani odvolací súd preto nenašiel dôvod, pre ktorý by malo zaplatenie akontácie leasingovým nájomcom predstavovať bezdôvodné obohatenie leasingového prenájomcu ako vlastníka predmetu leasingu. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol

odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že pôvodne žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalobkyni, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 ods. 1 písm. f/ CSP, nakoľko odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka namietala nesprávne posúdenie vykonaného dokazovania, majúc za to, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nezodpovedá záverom, ku ktorým sa v procese súdneho konania dospelo. Ďalej namietala i nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože súd nedal odpovede na zásadné otázky položené odvolaním. Žalobkyňa uviedla, že opakovane v priebehu konania vznášala námietky, že v leasingovej zmluve nie je uvedená podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere (predpoklady pre výpočet RPMN), avšak súdy na ne reagovali len povrchno. Za porušenie práva na spravodlivý proces žalobkyňa považovala i arbitrárnu a ničím nepodloženú prezumpciu, že žalovaná jej odovzdala Splátkový kalendár, nakoľko táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná. Žalobkyňa mala za to, že súd mal z dôvodu neodovzdania Splátkového kalendára považovať úver za bezúročný a bez poplatkov, preto navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť.

4. Pôvodne žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie žalobkyne odmietnuť ako nedôvodné, pretože odvolací súd správne zhodnotil vykonané dokazovanie a vec správne právne posúdil. Napadnuté rozhodnutie nepovažoval za arbitrárne, nakoľko odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol právne úvahy a závery, ktorými sa riadil pri hodnotení a posudzovaní dôkazov.

5. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolaciemu, bol spis Okresného súdu Prievidza sp. zn. 10Csp 122/2017 predložený na rozhodnutie o podanom dovolaní 26. apríla 2022. Dňa 10. mája 2022 bol dovolaciemu súdu doručený návrh pôvodne žalovanej na pokračovanie s jej právnym nástupcom v dôsledku jej zániku zlúčením so spoločnosťou Tatra-Leasing, s.r.o.

6. Podľa § 61 CSP procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

7. Podľa § 64 CSP, ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

8. Podľa § 66 CSP ak strata procesnej subjektivity nastane až po vyhlásení rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, postupuje súd podľa § 63 a § 64; vyhláseným rozhodnutím zostáva súd viazaný.

9. Dovolací súd mal z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I obchodnej spoločnosti IMPULS-LEASING, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mostová 2, Bratislava, IČO: 36 745 804 preukázané, že žalovaná spoločnosť IMPULS-LEASING, s.r.o. je zrušená od 14. marca 2022 a od 01. apríla 2022 vymazaná z obchodného registra v dôsledku zlúčenia. Právnym nástupcom pôvodnej žalovanej sa stala obchodná spoločnosť Tatra-Leasing, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Hodžovo námestie 3, IČO: 31 326 552.

10. V posudzovanom prípade pôvodne žalovaná spoločnosť zanikla po právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa konanie vo veci samej skončilo a po podaní dovolania žalobkyňou. Postup podľa § 64 CSP je tak možný iba v spojení s § 66 CSP. Postupom podľa § 64 CSP sa rozumie vydanie uznesenia o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom strany, ktorá stratila procesnú subjektivitu. Podľa názoru dovolacieho súdu je ustanovenie § 66 CSP aplikovateľné aj na prípady, keď k strate procesnej subjektivity strany došlo po právoplatnom skončení konania, avšak za predpokladu, že nasleduje konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. o dovolaní

(1Obdo/52/2019).

11. Z uvedeného vyplýva, že po právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nastala právna skutočnosť, s ktorou hmotné právo spája prechod práv a povinností, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 66 CSP v spojení s § 64 CSP rozhodol, že bude v dovolacom konaní pokračovať s právnym nástupcom pôvodnej žalovanej strany sporu.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

13. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

14. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

17. Žalobkyňa vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala nesprávne posúdenie vykonaného dokazovania a nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

18. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

19. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre

rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

20. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

21. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

22. V posudzovanom prípade dovolateľka namietala hodnotenie dôkazov vykonané súdmi nižších inštancií, ako aj nedostatočné vysporiadanie sa s uplatnenými odvolacími dôvodmi odvolacím súdom. Dovolací súd nepovažoval uplatnený dôvod za relevantný z dôvodu, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozhodujúcom bode a síce v správnosti záveru ohľadom nezahrnutia poistenia vozidla do celkových nákladov žalobkyne ako spotrebiteľky a do výpočtu RPMN z dôvodu, že pôvodná žalovaná nevystupovala v danom prípade ako sprostredkovateľka poistenia (poistnú zmluvu uzatvárala priamo žalobkyňa s príslušnou poisťovňou). Bolo tak logicky vyvrátené tvrdenie žalobkyne, že medzi jej náklady ako spotrebiteľky pri výpočte RPMN nebolo zahrnuté poistenie a teda, že tento údaj je nesprávny, čo by malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V ďalších častiach svojho rozhodnutia odvolací súd výstižne a presvedčivo reagoval na všetky ďalšie odvolacie námietky žalobkyne (bližšie viď bod 3. tohto rozhodnutia). Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu podľa názoru dovolacieho súdu spĺňa náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 393 ods. 2 v spojení s ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

23. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I.

ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

25. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

26. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

27. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktorým namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.